

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEL CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSETA ÎN VEAC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Cartea Pastorală a Sf. Sinod. — La plinirea vremii de
Diac. A. V. — Gânduri de sărbători de C. Georgescu-
Obrejița. — Congresul anual al Preoțimeii ortodoxe de
Pr. Rădulescu-Cosâmbești. — Invățământul religios în
școala primară de M. Andreescu. — Problema reli-
gioasă privită în spiritul vremii de acum de Pr. Ioan
Chivu. — Sfințirea Bisericii din Țândărei. — Un frumos
festival. — Partea oficială. — Diverse.

d. 34.508/1963

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director: **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor: **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii :
} Ec. Gh. N. Ionescu
} „ V. Georgescu
} „ C. Popescu-Palus
} „ I. Grigorescu

Colaboratori :

Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; Ec. Gh. Popescu-Urziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu-Muntmarg-Scorțeni-Bacău ; Pr. I. Popescu-Ialomița ; Ec. I. V. Pascu-Focșani-Putna ; Ec. I. Ciolca-Ialomița ; Pr. George Petre Ialomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-Doctorand — Cernica Ilfov ; Horațiu C. Birou ; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Corneliu M. Grumăzescu-București ; Ic. Ath. Majorof, superiorul bisericii Alexandru Newsley-Sofia.

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.

Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei „Tomis“, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 160 ~~le~~ „
„ pentru cântăreți . . . . . 12 „

**SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI
EPISCOP GHERONTIE****CARTE PASTORALĂ*)****SFÂNTUL SINOD AL SFINTEI BISERICI
ORTODOXE ROMÂNE
CĂTRE****Iubitul Cler și Popor Dreptcredincios din
Cuprinsul de Dumnezeu Păzitul Regat
al României****„Har, pace și milă dela Dumnezeu Tatăl,
și Sfântul Duh“.**

In cei din urmă doi ani țara noastră trece — la fel cu celelalte țări din Europa — printr'o criză sau strâmtorare economică financiară, de care se vorbește la fiecare pas și se scrie în fiecare pagină de gazetă, în cât ea a intrat în gândul și conștiința tuturor. Unii se grăbesc să spue, să anunțe, că omeniera cu orânduirea sa de până acum, organizația socială de azi, a ajuns la o răspânteie, și că o nouă orientare de viață se impune. Alții se mulțumesc să arate felurite mijloace de îndreptare, anunțând diferite soroace, pentru sfârșitul crizei. Toate opintirile omenești par însă zadarnice pentru că boala își face cursul nestânjenită. Din această pricină o anumită descurajare a cuprins sufletele de toate stările și păturile.

În mijlocul acestei sbuciumări sufletești, Biserica ortodoxă, maica sufletească a poporului român, ca așezământ dumnezeesc, ce are menire veșnică de-a fi călăuza poporului în calea mântuirii, se îndreaptă către iubiții săi fii sufletești cu statul său lămuritor, scos din nescata comoară a cuvântului dumnezeesc, pe care îl păstrează în sfintele sale scripturi. Dar — precum din lupta cu valurile furioase ale mării numai acea corabie ajunge la liman, care

*) Să se citească în toate bisericile din Eparhie.

se ști feri de stâncile amenințătoare și ai cărei cârmaci și călători increzători își păstrează tot calmul, tot sângele rece, -- așa și din încercările grele de azi, abătute asupra omenirii, numai acea țară va eși fără pierdere, a-i căror cârmuitori înțelepți vor avea sprijinul unor *supuși ascultători și înzestrați cu răbdarea*.

Criza, ce bântue aproape în toată lumea, în unele țări cu mai multă, în altele cu mai puțină putere, și ale cărei efecte și urmări grele, le resimte și țara noastră, își are pricina întru multe altele și în modul de *producțiune și desfacere a mărfurilor și a bucatelor*. După războiu toate țările au început să producă diferite cereale și mărfuri, cari la un moment dat nu și-au mai găsit cumpărători deajuns. De aci provine: scăderea prețurilor, închiderea multor fabrici, concedierea lucrătorilor, retragerea din circulație a banului, lipsa de credit etc., care toate au dat naștere la strâmtorarea de azi. Precum vedem boala e de proveniență omenească; vindecarea ei însă nu se va putea face decât întrebuițând mijloace dumnezeiești, adică întărind și lucrând între oameni *virtuțile sufletești*.

Bărbații de Stat, conducătorii țărilor, înșiși recunosc, că la temelia tuturor relelor zace rătăcirea sufletelor, alunecarea dela drumul drept al poveștelor creștine: *criza morală*. Suferința de acum este pricinuită de: nesașiul omenesc, de egoism, neîncredere învidie și de lipsă de iubire și milă față de aproapele. Aceste toate sunt urmări ale înstreinării multora de Dumnezeu și de învățătura Mântuitorului Hristos, care s'a jertfit pentru răscumpărarea noastră din starea de blestem, vârsând câte o picătură din scump sângele Său pentru fiecare om din lume. Dumnezeu nu este deci pricina strâmtorării de acum, fiindcă El, *„așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul Său, Unul născut, pentru ca ori cine care crede într'n-sul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“*. (Ioan III-16). *„El face să răsară soarele peste răi și peste buni, și trimite ploaie peste drepti și peste nedrepti“*. (Mat. V-45), pentru că El *„voiește, ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului“* (I. Tim. II. 4). Totuși nimic nu se petrece în lume fără știrea lui Dumnezeu; însă *„pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu toate se întorc spre bine“* (Gal. IV. 1-5). Adeseaori Dumnezeu prin amărăciunea suferințelor vrea să trezească omenirea din starea de rătăcire, îndemnându-ne ca la ura și invidia dintre oameni să opunem iubirea și mila creștină.

Iubiți fii sufletești,

Glasul nostru se îndreaptă către toți aceia, ce poartă numele de „creștin ortodox“, reamintindu-le, că aceasta nu este un nume gol, ci el trebuie dovedit prin viață și fapte corespunzătoare, sunt anumite împrejurări, când fiecare creștin trebuie să facă dovadă de credința sa.

Vremurile de azi sunt un prilej de încercare acelor mai alese virtuți creștine, milei și iubirei față de aproapele. Cuvintele Sf. A-

postol Iacov sânt azi mai vrednice de amintit ca oricând: „Ce folos, fraților, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuească? Dacă un frate sau o soră sânt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele, și cineva dintre voi le-ar zice: *Mergeți cu pace! Încălziți-vă și vă săturați dar fără să le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul? Așa e și cu credința: Dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși*“. (Iac. II 14—17). „Căci precum trupul fără de suflet este mort, așa și credința fără de fapte moartă este“ (Idem V. 26). Iar „dacă zice cineva: *iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște: mincinos este: Pentru că celce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, nu poate să-l iubească*“ (I Ioan IV—20).

Să ne gândim, că iarna care ne stă în prag este un semn de întrebare pentru creștinismul nostru. Să ne gândim la mulțimea de copii nevinovați, — nădejdea zilelor de mâine, — la văduve, orfani, precum și la muncitorii fără de lucru, din cari, mulți nu din vina lor, ci din pricina împrejurărilor vitrege au ajuns în fața iernei, fără de a-și avea asigurate: codrul de pâine, îmbrăcămintea și căldura.

Datoria noastră de creștini este, să le venim în ajutor. Dumnezeu a ascuns multă bucurie și mângâiere în faptele bune, de răsplată cărora se face părtaș numai sufletul miluitorului. El a întocmit așa fel sufletul omenesc, încât fericirea lui împărțită și altuia crește în tărie, iar suferința împărțită cu altul își pierde din povară și amar.

O podoabă a sufletului creștin sunt faptele îndurării trupești și sufletești. Deodată cu codrul de pâine, se cade să întindem și sufletului deaproapelui mângâiere și îmbărbătare, că scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care ese din gura lui Dumnezeu“ (Mat. IV—11).

Dumnezeu ne cheamă pe toți la conlucrare: El ne invită, să conlucrăm cu dârsul la înlăturarea suferințelor din lume. „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută“, zice proverbul român. Să nu uităm, că faptele bune ne aduc și răsplată cerească. Mântuitorul Hristos a zis, că orice faptă bună, făcută unuia dintre semenii noștri, Lui o facem. „Adevăr grăiesc vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai mei, prea mici, mie mi-ați făcut“. (Mat. XXV—40). Dumnezeu a dat și anul acesta roadă bogată pământului românesc; depinde numai de inimile noastre creștinești, ca nimeni să nu moară de foame și de frig.

De aceia invităm pe toți fiii noștri sufletești, fie unul câte unul, fie întovărășiți în societăți de binefacere, să-și facă mai mult ca oricând datoria creștinească față de frații lor aflați în lipsă, asigurându-le hrana și îmbrăcămintea. „Căci — dacă e la mijloc bună-voință bine prieste darul, după cât are fiecare, iar vouă să vă fie greu: ci ca să flți deopotrivă. În ceasul de acum prisosul vostru să umple lipsa acelor. Precum este scris: Cel cu multul

n'a avut mai mult și cel cu puținul n'a avut mai puțin". (II Cor. VIII. 12—15). „*Fiecare să dea precum s'a hotărât în inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu voe bună Dumnezeu îl iubește*". (II Cor. IX—7).

II.

La greutățile de natură materială se mai adaogă și mai multe ispite sulețești, care toate sporesc desorientare și măresc suferințele. Ca totdeauna în vremuri de strămtoare, așa și azi se ivesc prooroci mincinoși, cari pescuesc în apă turbure. Sub masca unei false fericiri, aceștia seamănă printre oameni vorbe și lozinci ispititoare, îndemn la răsturnarea rânduiei lor obștești, moștenite dela strămoși, a ordinii sociale de azi. Vorbele lor ademenitoare trebuie să ne amintească ispita diavulului în raiu, a căror victime au fost protopărinții noștri. Urmărilor căderii lor le simțim și azi în firea noastră.

Indemnurile, poveștile și teoriile politice și economice pentru binele obștesc — ori cât de ideal ticluite ar fi, — s'au dovedit totdeauna neputincioase de a schimba în mai bine soarta omenirii dacă n'au avut ca temelie sufletească *bunătatea, iubirea și mila* față de aproapele. Aceste virtuți le poate cultiva numai religia creștină care singură propovăduiește adevărata egalitate și frățietate între oameni. Cine crede, că fericirea de mâine ar putea răsări numai din foc și din sabie, precum și din ruinele alcătuirilor omenesti, sociale de azi? Starea de azi și orânduielile noastre obștești sau—cum s'ar mai zice : Organizația noastră socială — este rezultatul frământărilor de multe veacuri ale înaintașilor noștri, al experiențelor și sfertărilor făcute de multe generații omenesti ; și — dacă ea nu este desăvârșită, — ca tot ce este omenesc — și are nevoie de unele schimbări și îndreptări — acestea trebuiesc făcute nu prin volnicie, ci prin frățești povețuri întemeiate pe iubirea aproapelui, căci scris este : „*că toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri*” (Mat. XXVI — 52).

Ispititorii și mulți venetici suflați de vânt pe pământul nostru și fără rădăcini în glia acestui pământ, udat cu sângele strămoșilor și fiilor noștri, află prilej de a specula necazurile de azi și în faptul, că—în urma crizei banului— o mulțime de muncitori au rămas fără de lucru și că peste tot marea mulțime o duce mai greu ca altă dată. Biserica se gândește cu toată iubirea părintească la acei fii ai ei, care fără vina lor au ajuns să îndure mizerie din pricina lipsei de lucru. Biserica cinstește munca și nrețuiește valoarea ei morală ; deaceea s'a născut vorba înțeleaptă și „*Roagă-te și lucrează*”. Precum rugăciunea fără lucrare este fără rod, tot așa și munca numai prin rugăciune se încununează. Apostolul Pavel zice : „*Cine uu vrea să lucreze, acela să nu mănânce*” (II Tes. III, 10).

Greutatea stărilor de azi a provenit și din lipsa de coordonare a muncii între indivizi și popoare. Într'un loc sunt oameni fără muncă ; în alte părți ori țări e muncă și nu se găsesc brațe

de om. Egoismul, lăcomia și concurența invidioasă au dus la criza muncii de azi. Singura scăpare din această stare este: revenirea la sentimentul creștin de frățietate, de solidaritate între popoare, și de ajutorare împrumutată.

Fiecare păcător, care suferă greutățile crizei de acum, se aseamănă cu acel călător, care — trecând prin munți — a ajuns într'un loc, unde o stâncă mare și grea, prăvălită din munte, îi astupă calea, făcându-i cu neputință ieșirea, nici în dreapta nici în stânga. Omul, văzând că nu-și poate continua drumul, încearcă să miște stâncă, spre a-și deschide calea, însă se obosi; și toate încercările lui fură zadarnice. Văzând aceasta, fu cuprins de tristeță; șezu și-și zise: Ce va fi de mine, dacă noaptea mă va cuprinde în această singurătate, fără hrană și adăpost, și fără apărare în ceasul când fiarele sălbatice vor ieși să-și caute prada? Și pe când era adâncit în acest gând, iată se ivi un alt călător, care — după ce făcu la fel ca cel dintâi, fără de a putea urni stâncă — se așeză și dânsul în tăcere, plecându-și capul. După acesta veniră alții și nici unul nu putu mișca stâncă, și teama lor fu mare. Însfârșit unul din ei grăi: Fraților, să ne rugăm către Tatăl nostru cel ceresc, poate că El va avea milă de noi în această strâmtoare. Cuvântul acesta fu ascultat și ei se rugară din toată inima către Tatăl lor cel ceresc. După ce se rugă cel ce grăise: „Să ne rugăm“, mai adause: Fraților, ceace n'a putut face singur fieștecare dintre noi, cine știe dacă nu vom putea săvârși toți laolaltă? Și sculându-se, *toți împreună, urniră piatra din loc*: și ei își urmară drumul. Călătorul e omul, călătoria lui e viața, iar stâncă sunt greutățile, ce le întâmpină omul la fiecare pas în drumul său. Nici un om n'ar putea urni singur această stâncă; însă Dumnezeu a măsurat în așa fel greutatea ei, încât ea niciodată nu va opri pe loc pe cei ce călătoresc împreună ¹⁾, adică pe cei ce se ajută unii pe alții.

III

Un cronicar al nostru a spus, că nu vremurile sunt sub stăpânirea omului, ci bietul om sub stăpânire. Aceasta din pricină, că omul e muritor. Stăpânul vremurilor este însă Dumnezeu cel veșnic, care după planul său și cu înțelepciunea sa, necuprinsă de mintea omenească, conduce pașii omenirii. Deaceea creștinul trebuie să se încreadă în *pronia dumnezească*, în mijlocul oricăror greutăți s'ar găsi. Iată ce zice Sf. Iacob: „*Drept mare bucurie să socotești, fraților, felurile încercări, în care cădești, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea*“. Iar Sf. Apostol Pavel adaugă: „*Nu v'a apucat ispita, care să fi fost peste puterea omenească. Dumnezeu este credincios! El nu va îngădui, ca să fiți încercați mai mult decât puteți, ci odată cu ispita va face și albie ispitei, ca să puteți răbda*“.

Dumnezeu a sădit în sufletul omului o mare putere, ca să-l

1) Din pilda unui învățat.

ferescă de desnădejdie, și aceasta este *răbdarea*, despre care Mântuitorul a zis: „*Cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui*“. Răbdarea a fost virtutea poporului nostru în toate greutățile trecutului, fiindcă era izvorâtă din adâncă încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Ea ne-a făcut să biruim — precum în tot trecutul zbuciumat al neamului nostru plin de necazuri și jertfe, așa și în războiul din urmă cel sângeros pentru întregirea țării și a neamului. Acum ni se cere, ca prin *răbdare creștinească* în mijlocul încercărilor grele, să desăvârșim roadele războiului de întregire.

Nimeni să nu-și piardă deci răbdarea și încrederea în Dumnezeu. Să păstrăm toată supunerea față de conducătorii și legile țării, „*nu numai de frica pedepsei, dar și din convingere*“; știind „*că nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu, iar cele ce sunt: de Dumnezeu sunt rânduite*“, căci „*dirigătorul este slujitorul lui Dumnezeu spre binele tău*“. Iară această conștiință, că sunt în slujba lui Dumnezeu, le va întări tuturor — mari și mici — simțul de răspundere, că țara trebuie condusă cu dreptate și cruțare; și că banul public intrat în visteria țării cu atâtea sudori, trebuie folosit și dat numai pentru scopurile sfinte și trebuințele adevărate ale țării. Precum vedem, să și fac cruțări mari pe toată linia!

Să avem încredere în viitorul țării și al neamului, pe care Dumnezeu le-a ocrotit totdeauna. Să ne arătăm vrednici și în viitor de această ocrotire a Celui de sus. Să trăim în *cumpătate și cruțare*, pentru a putea ajutama și pe aproapele nostru, care duce lipsă. Să aruncăm fiecare câte un pumn de țărână pentru a umplea cât mai curând prăpastia ce desparte suferința de azi de fericirea de mâine; și să vărsăm fiecare câte o lacrimă pentru a stinge văpaia ce desparte durerea de azi a multora de bucuria zilei de mâine.

În deosebi, — încât privește organele bisericeii după noile ei legiuri: Consilii și adunări parohiale, episcopii, comitete de ajutoare, corporațiile dela eparhii etc. — să facă tot ce pot pentru a porni pretutindenea și a organiza statornic o *mișcare de caritate și ajutorare Discul milelor*, introdus în unele eparhii pentru a aduna și împărți ajutoare la toate ocaziile binevenite, precum și crearea unui *fond central, al milelor*, să se introducă în toate eparhiile, căci — unde s'a făcut — s'au ridicat la milioane sumele, ce se împart an de an. Desigur aceste milioane sunt *picuri* neînsemnați în *marea* enormelor trebuințe și suferinți de azi. Dar ele sunt un bun început, care mereu se va spori și desvolta, încât ajutoarele date se fac tot mai simțite. Ajutoarele de câteva milioane din o eparhie, generalizate în toate eparhiile, vor da zeci de milioane, ceea ce ar fi foarte îmbucurător. Mai ales s'ar putea obține azi bune rezultate, adunând bucate, de cări a dat Dumnezeu, dela cei ce au, și împărțindu-le la cei ce n'au, nici barem un pumn de făină pentru ziua de mâine.

Dealta parte singuraticii creștini, cărora li se cer ajutoare de cei nevoiași, să nu creadă că și-au împlinit datoria, trimitând ru-

garea la parohie sau episcopie — unde sunt mii de asemenea cereri încât numai pentru o mică parte ajung sumele adunate, ci fiecare să facă direct pe miluiitorul deapropelului lipsit cu ceea ce poate.

Nădăjduind, că veți da ascultare cuvintelor și sfaturilor noastre părintești, precum zice Sf. Apostol Pavel: „*Ascultați pe învățătorii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea seama de ele, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, lucru care n'ar fi spre folosul vostru*“, implorăm: Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtașirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți. Amin.

București, Noemvrie 1931.

† MIRON

Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, și Patriarh al Bisericii ortodoxe române. † PIMEN, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei, † NECTARIE, Arhiepiscop al Cernăuților și Mitropolit al Bucovinei, † NICOLAE, Arhiepiscop de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului, † GURIE, Arhiepiscop al Chișinăului și Mitropolit al Basarabiei, † VARTOLOMEU, Episcop al Râmnicului Noului Severin, † OSMA, Episcop al Dunării de Jos. † VISARION Episcop de Hotin, † LUCIAN, Episcop de Roman, † GRIGORE, Episcop al Aradului, Ienopolei și Halmagiului, † JUSTINIAN, Episcop al Cetății Albe, Ismail, † GHENADIE, Episcop de Buzău, † IOSIF, Episcop de Caransebeș, † GHERONTIE, Episcop de Constanța, † IACOV, Episcop de Huși, † ROMAN, Episcop de Oradea, † IOAN, Episcopul Armatei, † NICHITA, Episcop de Argeș, † NICOLAE, Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului. † PLATON PLOEȘTEANU, † IPOLIT RĂDAUȚEANU, † ILARION BĂCĂUANU, † DIONISIE TIGHINEANU, † CRIGORE BOTOȘĂNEANU, † IIT TÂRGOVIȘTEANU, † ANDREI CRIȘANUL, † VASILE DE RAȘINARI † NIFON CRAIOVEANU, † VENIAMIN BĂRLADEANU.

LA PLINIREA VREMII

Sunt astăzi mai bine de nouăsprezece veacuri de când Dumnezeu, în trup s'a arătat oamenilor, născându-se din Fecioara curată. Peștera și ieslea l-au primit pe Cel ce îmbracă crinii câmpului, pe Cel ce hrănește pasările cerului, pe Cel ce ține lumea întreagă. Dobitoacele au fost rânduite să încălzească cu suflarea lor, pe Cel ce stăpânește cerul și pământul, pe Cel unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii și despre care profetul Isaia zice: „Prunc s'a născut Fiul și s'a dat nouă; a cărei stăpânire s'a făcut peste umerii lui și se cheamă numele lui Înger de mare sfat, sfetnic minunat, Domn păcii, Părintele veacului ce va să fie...“ (Isaia IX, 6).

Pruncul acesta prezis cu mult înainte de profeți se naște astăzi pe un așternut de paie în peștera din Vitleem, pentru ca să ne mântuiască pe noi din blestemul păcatului strămoșesc. Bucurie mare se vestește astăzi lumii dela Dumnezeu, căci „aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa“. (Psalm C X VIII, 24).

Aceasta este ziua în care Mântuitorul lumii din cer se coboară și trup se face, ca pe noi cei trupești la viață să ni aducă. Minune nepătrunsă de mintea omenească este nașterea cea mai presus de fire a Mântuitorului Christos din Sfânta Fecioară.

Sfântul Apostol Pavel în epistola către Galateni vorbind despre această mare taină a iconomiei divine, pentru mântuirea noastră zice: „iar când a venit plinirea vremii, trimis-a Dumnezeu pe Fiul Său cel născut din femeie care s'a făcut sub lege“; (IV, 4) și în altă parte spune: „Cu adevărat mare este taina creștinătății, Dumnezeu s'a arătat în trup“. Prin urmare, când a venit plinirea vremii Dumnezeu în nemărginita sa dragoste pentru făptura mânilor sale, a binevoit a trimite pe Răscumpărătorul făgăduit lui Adam când l-a scos din rai, că din sămânța femeii se va naște acel care va zdrobi capul șarpelui. Astfel în noaptea sfântă de Crăciun oștile cereș i vestesc lumii necăjite bucuria cea mare, laudând pe Dumnezeu zicând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și p: pământ pace, între oameni bună voire“.

Păstorii cari își păzeau turmele în apropiere, auzind această bucurie de la îngerii, aleargă îndată la peșteră și găsind Pruncul culcat în iesle cu smerenie s'au închinat lui, mulțămind lui Dumnezeu pentru marea sa iubire de a trimite pe î.suși Fiul său în lume, ca să ne deslege din blestemul legii și osânda păcatului.

Dar în acelaș timp magii de la Răsărit văzând pe cer steaua cea luminoasă pornesc la drum necunoscut, până când ajung la peștera din Vitleem. „Și intrând în casă, au văzut pruncul cu Maria mama lui și căzând s'au închinat lui, și deschizând vistieriile lor, i-au adus lui daruri: aur, tămâie și smirnă“ (Matei II, 11). Acești învățați nu erau iudei ci păgâni însă de aci se poate vedea cum toată lumea aștepta pe Mesia cel făgăduit. Indată ce Magii zăresc steaua cea luminoasă pe cer, pornesc să caute pe Christos spre a i se închina lui aducându-i daruri bogate. Vrednică de urmat este fapta lor, căci ei au lăsat toate grijile lumești, pentru a se închina Domnului Hristos. Așa trebuie să facem și noi în această sărbătoare a nașterii Domnului să mergem la biserică și să-i aducem ca dar: sufletul nostru curat; iar de la ușa noastră să nu lăsăm pe cel sărac să plece nemiluit.

Nu trebuie să uităm, că ajutând pe cei lipsiți facem o faptă frumoasă, și totodată ni câștigăm prin această comoară neperitoare în cer, căci din bunătățile lumii acesteia nu vom lua cu noi nimic altceva decât comoara faptelor bune.

De aceia, să căutăm ca nu cumva această zi a Nașterii Domnului să ni găsească cu candelile stinse, ci să luăm bine seama la cuvintele Sfântului Apostol Pavel, că ceiace seamănă omul aceia va secera. Viața de pe pământ este vremea

semănatului, iar moartea este timpul seceratului și moștenitori ai împărăției celei vecinice, nu vom putea fi de nu ne vom îndrepta privirile către peștera din Vitleem și acolo să strigăm împreună cu îngerii: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, între oameni bună voite“.

Diac. A. V.

GÂNDURI DE SĂRBĂTORI

Ziaua cea mare, ziua cea sfântă, ziua în care s'a născut Domnul Nostru Isus Hristos, se apropie cu bucuria și măreția ei.

Pretutindeni, în aceste zile de înălțare creștinească, zăbranicul durerii se ridică, zăvoarele birourilor se trag, muncitorul se apropie de sobă și chiar întreaga făptură omească se pregătește cu nespusă veselie, ca să primească Crăciunul cu harul cel sfânt.

Și pentru că aceste zile se ridică prin însemnătatea lor deasupra tuturor celorlalte din cursul anului, se cuvine, ca în toiul acestor supreme clipe de reculegere sufletească și morală, ca omul, să cugete smerit și să se înalțe cu firea la toate cele ce aduc mântuirea noastră.

Munca din timpul anului, de multe ori nu dă posibilitate pe deplin, creștinului, să aducă prinos de recunoștință Domnului pentru viață și belșug. Acum e vremea, când atât unii cât și alții, sunt liberi și pot merge în casa rușii, cu sufletele desbrăcate de orice patimă, pentru ca să preamărească numele celui ce ne-a pus la îndemână toate mijloacele de fericire.

E creștinesc, ca omul în sărbători să se gândească la starea sufletului, iar nu să se îmbete, să se potrivească plăcerilor imorale și alte ciudățenii, cari nu aduc decât păcate și ruina sănătății.

De felul cum vom ști a petrece și respecta numele lui Dumnezeu, așa vom dobândi: *fericirea, mântuirea și belșugul.*

C. Georgescu-Obrejița

CONGRESUL ANUAL AL PREOȚIMII ORTODOXE

Congresele sunt un simptom al vremurilor.

Desechilibrarea valorilor și rolurilor sociale a diferite corporațiuni din stat, a dat naștere la asociațiuni profesionale și în industrie la trusturi, care prin adunări generale, ale tuturor membrilor, cărora le-a dat numele de congrese, caută a-și valorifica rolul și recompensele, ce cer de la stat sau societate.

În comerț, industrie, trusturile beneficiază și se sprijină, de aceia nu mai auzi de falimente sau deficite, căci își fixează singuri beneficii fabuloase și statul, de voie sau silit, le sprijină, fără a ține seamă de suferința consumatorului, deși e acelaș contribuabil. Așa e cu zahărul, hârtia, postavul și altele.

Dacă am cerceta, ce au câștigat alte asociațiuni profesionale, morale, cum sunt avocații, te înspăimânți, dar suferi, văzând că ți-au răpit chiar dreptul cetățenesc, de a te apăra sau cere dreptate singur, ci să fii la dispoziția lor după tarife ce te despoae.

Asemenea medicii și alții.

Învățătorii ajung profesori universitari, prin impunerea desideratelor, ce le-au formulat numai în congrese.

Preoțimea română, sufletul acestui neam, nu trebuie să stea nepăsătoare la schimbarea centrului de gravitate al rolului social pe țară, a diferitelor corporațiuni, căci numai pe rolul și munca, ce o depui, ai dreptul a cere și recompense.

În lupta socială, e ca și în război. Cel ce atacă are toată bravura și aceia e greu, pe când a te apăra, e mult mai ușor, dar când stai și-ți ia terenul de sub picioare, nu ești de condamnat? Arme avem și noi, dar să ne luptăm, să nu ne isgonească vrăjmașii din locurile și rolurile noastre!

Divide et impera, era o deviză a strămoșilor și cu ea au biruit împărății lumii. Noi fiind despărțiți, desbinați, desigur că ne va birui și pe noi dușmanii. Unitatea de luptă și că suntem o forță și necesitate în stat, nu le putem face și arăta decât prin congrese.

În congres nu e numai chestie de ideologie și rol social, ci acestea formează punctul de sprijin, motive de a putea cere dreptul la existență și recompensă, mai ales în timpurile de astăzi, de materialism cras.

Învățătorii, spre exemplu, și-au revindecat deplin puterea ideologică: de înaintări, politică, rol social, și acum luptă numai pe chestia materială, adăogând, că au făcut cauză comună cu ei, chiar profesorii universitari și luptă alături.

Plângător și nespus de dureros, era glasul preotului — după moda nouă, fără leafa — care la congres, în ziua de 18 Noiembrie 1931, cerea intervenția I. P. S. Patriarh, ca să li se dea și lor leafă de la stat, căci altfel mór de foame. N'au avut cu ce veni la București, că toți ar fi venit, să se plângă. Și au toată dreptatea.

Aceiaș soartă ne așteaptă, dacă nu ne unim și lăsăm în seama altora grija casei noastre.

Actualul ministru al vistierii statului a declarat și la bugetul trecut și la acesta, ce-l fixează acum, că preoț mea nu e un corp strict necesar în stat și nu e nici ateu nici socialist, ci numai francmason, dar mâine, când va veni unul de felul aceloră, ce va fi?

Reprezentanții tuturor cultelor s'au unit acum în parlament, dar să vedem, dacă va putea ține lupta cu alte grupări vădit ostile.

Numai prin congrese și unificarea mijloacelor de luptă ne vom împune.

Primul congres ținut după război era o curiozitate pentru mulți din preoți. Veniseră mulți. S'a făcut cu fast. Te-Deum la Mitropolie. Anunțarea capitalei cu clopotul cel mare și la ședințe a luat parte elita culturală a țării în frunte cu actualul prim ministru, mulți P. S. Episcopi, banchet dat de guvern etc.

Toți aveau cuvinte de laudă pentru rolul trecut și actual al bisericii.

A urmat în adevăr un timp de îngăduință și bună voință față de biserică de atunci și până anul trecut. De aceia și congresele au pierdut din fast și mai ales din număr. O mică gazetă săptămânală a dispărut și rămas datoare, din desinteresarea tuturor.

Dar mersul lucrurilor se schimbă după timp și nestatornicia lucrurilor din lume a adus cu sine și sguduirea instituțiilor de stat și mai ales a bisericii, care după lupta idealistă-morală, cu sectele, a început și pe cea practică-materială, cu statul.

Furia sectelor a trecut, biserica a eșit mai înviorată. Mentalitatea post-belică și-a mai revenit și acum a intrat omenirea în vârtejul luptelor materiale. Biserica e târâtă și ea. Dacă pentru lupta dintâi s'au găsit elemente, ce au luptat, au scris, au muncit și s'a trecut pericolul, apoi pentru lupta de astăzi, e nevoie de unirea tuturor, de lupta generală, de impunere prin forța morală și chiar mijloace politice.

Spiritul timpului a pătruns preoțimea, de aceia congresul anului acesta—1931,—deși prin surprindere anunțat, ceiace a făcut să coincidă în eparhia noastră cu conferințele generale județene, a fost mai populat ca cel dintâi.

Dorință de muncă și oferte de servicii statului, numai să le primească, ca să aibă dreptul la recompensă, au arătat toți. Toate ședințele populate. I. P. S. Patriarh n'a socotit nici înjositor, nici obositor a lua parte la toate ședințe și a le prezida.

În fiecare eparhie sunt societăți preoțești, cu scopuri frumoase pe hârtie și urmăresc în primul rând solidaritatea între preoți.

La noi în Eparhie avem tânăra societate „Ortodoxia“, căreia îi dăm prea puțin sprijin și nu luăm parte la adunările și consfăturile ei, dar de aici ar fi îndemnul și lămurirea mijloacelor de muncă și de luptă pentru apărarea drepturilor, ce le avem, sau pentru câștigarea altor drepturi, de care mai avem nevoie.

Aceste societăți să fie atâtea puncte de sprijin pentru aso-

ciația generală și nu să lucreze răslețe, cum fac ardelenii și bucovinenii, ba chiar oltenii.

Ne așteaptă vremuri grele și să ne amintim, ce era preoțimea înainte de 1893: o clasă de oameni deosebiți de ceilalți prin haine și figură, încolo munca câmpului era sursa de venit și ocupația principală. Câte 2—3 chiar la o biserică de țară și fără pregătiri teologice, căci n'aveau unde le face din lipsa școlilor, care se țin cu bani mulți.

Preoțimea de astăzi nu poate trăi în acele condiții, având pretenții de pregătiri și de cultura.

Cine nu cunoaște situația actualilor preoți fără leafă, tot mai poate dormi pe roze, dar să nu se închiză ochii, ci să se vadă, că dărnicia și sufletul creștinesc al poporului nu mai e acelaș, ca acum 40—50 ani, dar peste 10—20 ani?

Deci la muncă și unire.

Pr. Rădulescu-Cosâmbești

ÎNVĂȚĂMÂNTUL RELIGIOS ÎN ȘCOALA PRIMARĂ

Dintre toate crizele ce apasă stăruitor asupra oamenilor din orice clasă socială ar face parte — aceea ce trebuie să ne îngrijească mai mult, pare a fi criza morală.

Cum în societățile omenești există legi morale și cum mai toți membrii acestor societăți le cunosc și le profesează teoretic, n'ar trebui să mai vorbim de criză morală. Dar știut este că nu putem numi oameni de caracter pe cei ce-și fac o profesie din a expune neîncetat regulile codului moral, ci pe cei ce-și conformă activitatea lor acestor reguli și opinii profesate, pe cei ce-și respectă cuvântul dat, fără a se gândi la avantajele ce le-ar putea avea, pe cei ce-și pun datoria înainte de renume.

Să întrebuițăm lumânarea aprinsă — ca înțeleptul Diogene — pentru a-i putea găsi, ar fi absolut inutil, pentru că știm mai înainte numărul restrâns al acestor fel de oameni; dar un popor nu este judecat niciodată după câțiva oameni de seamă ce-l reprezintă, ci după caracterul ce domină masa cea mare a lui.

Caracterul însă — ca toate funcțiunile psihice — este rezultatul unei educațiuni urmărită pe o serie de generațiuni. Se prețind chiar că e nevoie de două sau trei generațiuni pentru formarea caracterului unui popor!

Ce e de făcut atunci? Unde să găsim armele cari să lucreze repede și sigur, ca să putem învinge deodată cele două sau trei generații?

Răspunsul e sigur: În noi și numai prin noi!

Să ne strângem rândurile, să ne întărim forțele și astfel uniți, să desprindem din masa cea mare a poporului acea moleculă ușor adaptabilă oricărei situațiuni, copilul. Cunoscându-l, să înce-

pem a-l pregăti pentru scopul nostru, prin educațiune. Influența ei este mare în formarea caracterului. Prin ea se fixează în mintea copilului idei și credințe, ce la oameni maturi nu s'ar putea întipări decât în urma unor anumite argumente logice. Creerul copilului păstrează și modelează după imaginația lui, foarte desvoltată la această vârstă fragedă, toate exemplele care-i vorbesc de Dumnezeu, de mărirea, puterea și slava Lui.

Incet și pe nesimțite vom observa că, sufletul lui mic și nevinovat a primit cu bucurie să sălășluiască într'insul iubirea, nădejdea și credința de care adesea am vorbit. Va săvârși atunci fapte morale din convingere, iar nu prin constrângere; și deprinderile bune sunt primii pași siguri, rezultat al unei educațiuni morale, la baza căreia stă religia.

În educațiunea morală însă, de cel mai mare preț este personalitatea educatorului, sub aripile căruia se desvoltă personalitatea copilului. Se întâmplă adesea ca educatorul să nu fie un creștin desăvârșit și atunci se înțelege că nu va putea făuri adevărate caractere, oameni cari să meargă până la suferință pentru credințele sale.

În acest caz, salutăm cu bucurie ideea predării religiei în școlile primare de către preoți.

Ei sunt cei ce-au ținut candela aprinsă în vremurile grele, când poporul se sbătea în întunec; ei n'au încetat niciodată de a deschide tuturor celor ce, oropsiți de soartă — băteau sfioși la porțile mănăstirilor de unde ieșiau peste câteva clipe cu totul alții, întăriți, luminați, desăvârșiți în credința și puterea lui Dumnezeu, gata oricând de luptă pentru dreptate și adevăr. Prin ei s'a păstrat trăinicia neamului nostru și tot ei sunt chemați acum, în aceste vremuri grele, să lupte alături de învățători, deci biserica trebuie să meargă mână în mână cu școala, pentru durabilitatea poporului nostru.

Să lăsăm la o parte ambițiunile personale, în urma cărora s'au ivit discuțiuni grave între preoți și învățători (după cum se vede în revista „Biserica Ortodoxă Română“ No. 1 (598) și No. 9 (606) din anul 1931) și să dovedim că suntem oameni într'adevăr cari urmărim un scop, avem un ideal ce trebuie înfăptuit!

Pentru ajungerea acestui scop, e absolută nevoie de armonie, de unirea dătătoare de puteri. Numai astfel uniți să ne cōborâm în mijlocul copiilor, poporul de mâine al frumoasei noastre țări. Numai așa să ne cunoască copilul. Legătura sufletească ce există între copil și învățător, trebuie să existe și între copil și preot, ba poate chiar mai mult.

Sunt rare ocaziunile când copilul, terminând cursurile școlii primare, poate să mai stea de vorbă cu învățătorul său. Ba unul e ocupat, ba celălalt n'are vreme, sau unul se jenează, celălalt îl ignorează și vremea trece, trece mereu, întinzând vălul de distanță între cele două suflete odinioară atât de apropiate.

Este însă frumosul obicei ca orice creștin, de orice vârstă, să meargă înaintea duhovnicului de două ori pe an cel puțin. Așa

dar copilul, cunoscut de preotul-duhovnic încă de pe băncile școlii, nu va înceta de a fi cercetat în fiecare an de câteva ori de către profesorul său de morală, care va continua lecțiile pentru viață, neîntregite în timpul școlii. Va sta cu el de vorbă și mai târziu când copilul—devenit major—tot la preot aleargă să-i întărească intrarea în noua viață, prin căsătorie. Iar... târziu de tot, când experiența vieții l-a făcut atent și înțelegător, când e stăpân poate pe toate faptele ce se petrec în aceasta lume, când simte nevoia de a-și ușura sufletul stând de vorbă cu cineva, căruia să-i poată mărturisi întregul său fel de viață, satul de deșertăciuni ei, unde merge el decât la preot ?

Aci găsește mângâere, alinare, nădejde și se reîntoarce ușurat și încrezător, ca pe vremurile copilăriei sale!

Să ne punem dar toată nădejdea în acest nou fel de a se preda religia și să ne întărim în muncă și solidaritate, pentru prosperarea neamului nostru!

Dacă nu vom putea — noi cei de astăzi — a schimba fața lumii, rămânem cu mulțumirea ce aduce munca și împlinirea datoriei, ce trebuie socotită mai presus de însăși viața noastră.

M. ANDREESCU

Invățător—lalomița

PROBLEMA RELIGIOASA PRIVITĂ ÎN SPIRITUL VREMEI DE ACUM

Anul acesta s'a luat în discuția conferințelor preoțești din Eparhia Tomisului subiectul: „Problema religioasă privită prin spiritul vremii de acum“.

S'a privit și discutat acest subiect prin mai multe laturi, deși una singură este latura prin care se poate privi subiectul și anume, aceea cum stă religia față de mersul și aspectul vremurilor de astăzi. Este o singură fereastră prin care se poate vedea o anumită față a unei camere și este un singur drum—cel mai scurt—care duce la un punct dorit.

Problema religioasă a luat ca și toate celelalte probleme sociale, în urma războiului mondial, un aspect deosebit. Războiul cel mare, al neamurilor, a fost prin excelență o evocare de perturbare nespuse de adâncă a sufletelor, un puternic cutremur de groază și foame ce a năruit toate bunurile civilizației strănse cu mult sacrificiu și cu duiosă evlavie secole de-a rândul. Și zguduitorul nu se mai isprăvește, neconținut așezăminte solide și trainice se clatină și sfârșesc prin a se năruie în ruină. Sufletul omenirii nu mai are siguranța zilei de mâine, toate sentimentele frumoase dispar, nu mai sunt, se pierd în haosul general și în urma comorilor

ce se prăpădesc vertiginos, răsare un egoism strâmt, feroce, de animal înfometat care nu are altă grijă și nici să mai cunoască alt bun decât ghiftuirea stomacului.

Este parcă o realizare îngrozitoare a Apocalipsului și profetia se împlinește, se trăește.

Ura, deslănțuită în urma războiului, ce a distrus sufletele, își continuă fără întrerupere opera nimicitoare, cu o patimă mefistofelică și roade mereu ca un vierme pătruns într'un cadavru.

Aspectul omenirii în genere e un cadavru.

S'a alergat după o industrializare și materializare a sufletelor, și-a pus individul toată nădejdea în așezământul economic și ironic acest așezământ trosnește hidos din toate încheieturile sale.

Acesta este aspectul, spiritul vremurilor de azi și prin această lumină sau umbră trebuie privită religiunea. Sau dacă putem spune mai nimerit... ce poate să facă religiunea cu spiritul acestor vremuri, i se poate opune ca o casă zidită pe piatră tare, sau o fură și pe ea vârtejul șivoiului ce urlă năprasnic și adulmecă totul.

Din vremurile cele mai depărtate, religia a avut strălucitul rol de a ridica moralul tuturor popoarelor atunci când nevoia s'a simțit. Din bogăția nesfârșită a evangheliilor s'a adăpat sufletul omenirii, l'a înblânzit, l'a făcut să-și caute adevărata origină și de multeori i-a normalizat mersul vieții. Și ce vreți mai sublim ca: „Eu sunt calea, adevărul și viața“.

Astăzi, când peste tot este o frământare zilnică, când parcă omenirea s'a trezit oarecum din somnolența-i bizară, astăzi problema religioasă e mai de actualitate, astăzi religiunea are fericitul rol de a îndrepta pașii omenirii.

Dar, pentru ca religia să-și poată exercita rolul ei de îndreptar, în vremurile turburi de astăzi când totul e minciună și perversitate, acei ce sunt chemați să rezolve sau să ție socoteala problemei religioase să ia aminte.

Spiritul vremurilor noastre a înfundat cu vată bine muțiată în otravă urechile sufletului omenesc și el nu vrea și nici nu poate să mai priceapă cuvintele evangheliei: *„Nu vă adunați vouă comori pe pământ unde rugina și moliile le strică și unde furii le sapă și le fură, ci vă adunați vouă comori în ceruri, unde nici rugina, nici moliile nu le strică și unde furii nu le sapă, căci unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră“*.

Omenirea nu vrea să înțeleagă și nici să priceapă, că religia nu este numai un obiect de studiu, cari înfățișează un interesant și nesfârșit mănunchi de cunoștințe, ci mai este pe lângă aceasta, știința care dă posibilitatea să ajungem mai repede la o îndreptare a vieții morale.

Problema religioasă astăzi se filmează în fața unui spectator ce peste tot destramă și nu clădește, care spectator e

format din așa ziși creștini sau oameni buni fără Christos, indiferenții religioși, necredincioșii tăgăduitori ai lui Dumnezeu sau atei și spectatorul sectant vrășmașul din casa noastră.

Primii creștini fără Christos și-au scos concepțiile lor din sacul fără fund al lui Marx, din ideile lui și ale discipolilor săi. Și Marx cu ai lui pretind că, religiunea creștină nu e opera unui individ nici a lui Dumnezeu sau a câtorva indivizi, oricum s'ar chema aceștia, ci este produsul maselor, e un exponent social cu cari masele pot să facă ce vor atunci când vor și cred.

Kalthoff un discipol al lui Marx, susține că obârșia creștinismului stă într'o mișcare socială generală cu caracter moral-religios, dar e atât de strein de individualism, încât e lipsit cu totul de un fondator personal. El ajunge la aceste stranii concluzii și pe cari concluzii le scoate din lupta celor două clase sociale din lumea romană; proletariatul cu clasele sale sociale sau mai bine zis, asociațiile sale, (collegia) și curentul mesianismului iudaic.

Greșala e enormă când afirmă: creștinismul s'a născut la Roma prin biruința mesianismului iudaic și nu în Palestina.

Dar istoria, nu bisericească—ci cea a popoarelor a dovedit cu prisosință că religiunea creștină s'a născut în Palestina și e opera lui Dumnezeu Iisus Christos.

Un altul care prin teorii de aceeaș natură, dar care a reușit mai puțin decât Kalthoff să ruineze cu ceva creștinismul, este Jeusen cu faimoasa sa epopoe Ghilgameș. Acesta nu se atinge de dogma însăși a creștinismului, ci numai de anumite persoane sfinte. El atacă fără a putea dovedi de altfel realitatea persoanei lui Iisus, a lui Ioan Botezătorul, a tuturor apostolilor și patriarhilor, a tuturor prorocilor Vechiului Testament etc.

Așa dar după el Istoria lui Iisus este o legendă, un mit și dacă e ceva adevărat—poate—zise el—sunt adevărate din învățătura creștinismului numai cele câteva sentințe (λόγια). Dar existența persoanei Mântuitorului o afirmă și linu cel tânăr când a fost pus să studieze, cine sunt creștinii.

Astfel, că afirmațiunile lui Jeusen cad și cercul credințioșilor lui fără Christos se risipesc fiindcă el nu le-a dovedit nimic, ci s'a mulțumit numai să critice.

Sunt alții cari prin scrieri literare au căutat să micșoreze parsonalitatea lui Iisus și cu ea și creștinismul. Dar mai aproape de noi este Renan cu a sa „La vie de Jesus“.

Nu se poate spune că scrierea lui Renan e slabă, dar până la evangheliile lui Iisus până la culmea lor, mai „va“. Și cartea lui Renan a găsit și suflete slabe, dar a întâlnit și inimi oțelite de evangheliile lui Iisus și cu drept cuvânt spune Felix le Dantee în scrierea sa „Ateismul“: „Dacă omenirea ar ajunge să nu mai creadă în Dumnezeu, n'ar mai rămânea pentru ea decât desnădejdea și pustiu!“.

Dacă am lăsa pe adversarii grozavi ai religiei creștine pe așa ziși intelectuali „eroi” și am trece la indiferenții religioși, pe aceștia îi găsim în toate falangele societății noastre. El poate să fie; țăran (econom) meseriaș, neguțător sau intelectual.

Și spiritul vremii de azi se caracterizează prin acest indiferentism religios, care sălășluște în toată societatea noastră.

Luându-l pe cel dintâiu, pe țăranul plugar, pe acela care se luptă cu pământul, și sufletul lui e frământat, oricât de nedus la biserică ar fi. Căci dovada indiferenței religioase a țăranului este biserica goală. El nu și-a spart capul cu chestiuni religioase și nici nu-și sparge, ci și-a făcut cruce, s'a rugat lui Dumnezeu — așa instinctiv — pentru că așa a văzut de la părinți, la moarte însă l-a primit pe Dumnezeu în suflet cu toată umilința și credința. În viața lui independentă — atunci când a pornit în ea — ca lucrător al pământului și-a pus toată nădejdea în forța brațelor sale vâjnoase, sănătoase și voinici, cari astăzi stau lăsate în jos pentru că socoteala lui a eșit pe dos și pentru că alții i-au subț — asemenea vampirului — sângele său viguros.

Acum se observă și la el, că își dă seama cât e de amară și crâncenă viața pe care n'o poți învinge pe ea și cerințele ei, numai cu puterile tale omenești. Se întorc fiii pământului către viața creștinească mai activă, mai plină de duhul lui Dumnezeu, *acolo unde sunt chemați*, și unde raportul între ei și preot este fericit.

Luându-i pe meseriași și neguțători, cari în viața lor de speculațiune au fost loviți de vremurile grele de azi și, cari le-a înfrânt cerbicia de a fi indiferenți față de biserică și... s'au înblânzit, i-a înblânzit falimentul. Și ei au înțeles, că orice capacitate, orice forță de neînvins, de îndată ce e pământescă și ea se poate nărui. Și ei vrând nevrând trebuie să-și termine cariera cu prosternarea în fața lui Dumnezeu și a lăcașului său care e biserica. Aci însă trebuie să deschidă ochii larg preotul, acela care-i are pe meseriași și pe neguțător, că sbuciumul material al vremii, nesiguranța zilei de mâine, care i-a predispus spre meditare religioasă să nu cadă în mreaja și brațele sectanților cari stau gata.

Ajungem la cel mai expresiv tip de indiferentism religios, care este emanațiunea și creațiunea vremurilor de azi, căci chiar intelectualul câte odată din indiferent se face și adversar al religiei.

Dar, fiasco sub care trăește și el, l'a trezit ca și oarecând pe Goethe care după ce gustase din plin toate bunurile acestei vieți pământesci, exclamă: „*In fond viața mea nu a fost decât truddă și osteneală și pot spune că, cu cei 75 ani ai mei, nu m'am simțit cu adevărat bine măcar patru săptămâni*”.

Și atunci, ce mai spune intelectualul nostru, care se în-

cumetă în numele științei să asvârle cu pietre în grădina, în biserica noastră are or nu mintea întregă?.. Oricare ar fi el, fie intelectualul ce-și duce viața zi de zi la fel prin ocupațiunile legate de profesia sa, fie el intelectualul „eroul”, care a rupt-o cu ai săi și și-a creiat o altă prismă de vedere a lucrurilor și nu cea religioasă astăzi și unul și altul merg bâjbâind și vor termina revenind la izvorul din care s'au adăpat înaintașii lor la biserica cea vie a lui Christos.

Și aci ce minunate cuvinte are la Bnujère: „*Aș vrea să văd că un om campătat, înfrânat, curat la suflet și drept, susține că nu este Dumnezeu; el ar vorbi cel puțin fără interes. Dar acest om nu se găsește*”. Și mai departe: „*Dovediți-mi că se poate ca un drept credincios, care nu este căzut în vre-o manie religioasă să nu lucreze cu spor și cu bună voință, să nu fie un minunat soț și tată, un folositor cetățean și un vrednic mădular al societății*”.

Dacă ar fi vorba și de ateism, apoi ateismul trăește astăzi dar, nu este produsul vremurilor de acum și am putea spune că traiul adevărat și l'a trăit și dacă n'a murit odată cu Darwin și cu toți discipolii lui apoi susținători de seamă ai ateismului nu mai sunt. Se observă peste omenirea întreagă, că ea a înțeles cuvintele marelui Brunetière, care spune: „*Creștinismul este un instrument de progres și încă cel mai eficace, pentru cuvântul că noțiunea progresului social nu poate fi separată de noțiunea progresului moral*”.

Ce a putut să facă Nietche prin supraomul său, dacă n'a avut în vedere ca pe lângă selecțiunea și evoluția naturală să primească drept corelațiune selecțiunea și desăvârșirea morală.

Pentru pregătirea unui drum ce ar duce la culturalizarea maselor nu e nevoie de vocea supraomului lui Nietche, căci noi avem figura cea mai înaltă de supraom, cea mai ideală concretizare a lui, avem pe acela ce a urcat Golgota. Acela a dat cel mai nobil îndemn de a ține și susține cu tărie convingerile personale spre a da înfăptuire și perfecționare vieții noastre pământești în armonie cu principiile ordinii morale din creștinism.

Dar, dacă indiferenții de toate nuanțele și ateii au dat de lucru și încă mai dă bisericii noastre și azi, apoi biserica noastră are de furcă cu un alt vierme și acesta produs în altă parte și importat în vremurile noastre, care este sectarismul.

La noi sectarismul este un import adus cu scopuri ascunse de a destrăma ființa neamului nostru. Acolo unde s'au născut și se nasc sectele sunt un rezultat greșit al înțelegerii Sf. Scripturi. Când biserica catolică oprea pentru laici citirea Sf. Scripturi știa ce face, numai că fiecare bun își are și partea rea. Păstrând pentru tine și numai pentru tine un bun care nu e chiar numai al tău, tentezi și ațâți poftete. Ce

parcă toți ce citesc Sf Scriptură și mai ales din cei ce o explică au în vedere cuvintele lui Dositei: „*înainte de a deschide cineva această Sf. Carte, trebuie să fie înarmat cu destule cunoștințe teologice, cunoștințe necesare și o minte sănătoasă în stare de a deosebi binele de rău și adevărul de minciună, iar sufletul lui însăși să fie nepervers și împodobit cu multă pietate*“.

Problema religioasă la noi, socotită ca având în față pericolul sectant, are o însemnătate covârșitoare că deși sectantul nu e născut aci, el e bine întreținut de streini și e admirabil alimentat atât cu hrană intelectuală, cât și cu cea materială.

Sectantul consideră Sf. Scriptură, ca o farmacie de unde poate lua medicamente necesare tămăduirii sufletului. Ei bine, dar farmacia o cunoaște numai acela ce are îndelungată pregătire spre aceasta, adică farmacistul, altul ar da greș și în loc de leac poate să-ți dea otravă. Asemenea se întâmplă și cu farmacia sectantului pe care o scoate cum vrea și cum crede.

Ca să ne ocupăm de sectanți nu e locul, căci nici subiectul în sine n'ar cere aceasta și nici ei în scopul ce-l urmăresc nu prea se deosebesc unul de altul. Ei se înțeleg între dânsii admirabil, ei toți fac front în fața noastră. Așa de exemplu: La moartea unei adventiste, ce era singură într'un sat au cântat-o bapțiștii. Și să se însemneze, noi și bapțiștii sărbătorim Duminica, pe când adventiștii Sâmbăta. Dar ei se înțeleg fiindcă au aceleași scopuri și aceleași rosturi comandate de departe.

Cine sunt și ce urmăresc sectanții a lămurit-o neîntrecut de bine Prea Sfințitul Arhiepiscop Grigorie Leu în „Misionarul“ No. 10 și 11 din 1930. Ceva s'ar putea spune, care să fie atitudinea noastră a preoților și a bisericii însăși.

Biserica trebuie — mai ales în aceste vremuri — când existența ei este subminată de atâtea curente draconice, să-și precizeze concepția ei despre viață așa fel ca ea să devie instituția adevărată de înfăptuire și de îndrumare a omenirii spre o viață înaltă supremă. Ea să devie în cea mai largă măsură inspirația lui Dumnezeu pe pământ, o școală sublimă de pregătire pentru viața de veci prin idealizarea și desăvârșirea vieții pământești.

Biserica prin oamenii săi să facă să încolțescă în sufletele credincioșilor ei ideile, divinele idei, de veșnică valoare ale Invățăturii lui Christos.

În vremurile de acum în societatea de azi, creștinismul trebuie să se înfățișeze ca un factor de mare preț și să-și dea un timbru cât mai înalt și corect tuturor manifestărilor sale.

Îndrumător trebuie să ne fie credința și nădejdea în Dumnezeu, în adevărurile stabilite în Evangheliile de către Mântuitor, să fim aprinși neconțenit convingerea că sun-

tem chemați să fim puși celui mai înalt serviciu — serviciul ordinii morale religioase — și că aci avem terenul celei mai largi posibilități de dezvoltare.

Și ce sublime sunt cuvintele Mons. de Ségur: „*Suutem făcuți pentru a ne uni cu Iisus și printr'însul cu Dumnezeu, tot așa după cum urechea e făcută pentru a auzi. Ea este făcută pentru a primi cuvântul și prin cuvânt cugetarea pe care cuvântul o scoate la iveală. Iisus Hristos este în mijlocul creațiunii, arătarea sintetică, expresiunea vie a lui Dumnezeu. Dacă îl primim, dacă ne unim cu el, îndeplinim menirea noastră; dacă nu, ne pierdem pentru totdeauna.*

In. La Piété et la Vie Intérieure

Preot IOAN CHIVU

Vișoara — Județul Constanța

SFINȚIREA BISERICEI DIN ȚÂNDĂREI JUDEȚUL IALOMIȚA

Era foarte mult așteptat actul acesta de poporul drept credincios din Țândărei, căci se împlinise cinci ani de când nu se mai oficiase sf. liturghie în biserica aceasta. Timpurile destul de critice împiedecau realizarea operii întreprinse și poate se prelungea așteptarea, dacă nu se găseau oameni de inimă, credincioși desinteresate și cu avânt curat creștinesc în persoana d-lor Ștefan Istrăte prefect al jud. Ialomița, președinte de tribunal Mircea Nicolescu și avocat Alex. Crețulescu, cari au solidarizat pentru cauza sfântă pe toți prietenii, cunoscuții și enoriașii parohiei, ducând la bun sfârșit renovarea completă a bisericii.

Această biserică era construită la anul 1839 de Vornicul Filip Leuș, francez de origină, însă prin căsătorie cu doamna Stanca din familia Văcărescu, se adoptase obiceiurilor, tradițiilor și predilecțiilor bisericii noastre, iubitori de locașuri sfinte.

Deși lucrată destul de solid, împrejmuită cu zid de cărămidă, în decursul vremii ajunsese a avea absolută nevoie de renovare.

Trebue a remarca în deosebi pictura bisericii, executată de pictorul renumit Tache Soroceanu după cea de la Curtea de Argeș. Interesant e că s'a căutat a nu se șterge vestigiile trecutului ce meritau a fi lăsate, mai ales chipurile cliților primi ai bisericii, adică al Vornicului și soției sale, rețușându-se și dându-se porțiile comparativ cu noua pictură.

După stăruința comitetului și enoriașilor, P. S. Episcop D. D' Gherontie, găsiind că totul e pregătit spre a se redeschide, a împlinit dorința lor și a dat binecuvântare ca pe ziua de 8 Noembrie 1931, ce coincide cu hramul bisericii, să se facă sfințirea.

În acest scop în ziua de 7 Noembrie a. c. cu suita sa plecând din Constanța cu trenul, a fost întâmpinat în gara Fetești de d-l Prefect al jud. Ialomița și de P. C. Protoiereu al Circ. Fetești iar în gara Țândărei la coborârea din tren, multă lume a eșit înainte

împreună cu comitetul și consiliul parohial. Școala primară din gara Țândărei, condusă de d-l Director respectiv, a primit pe P. S. Episcop cu cântarea „pre stăpânul și arhiereul nostru...“.

După ce P. S. Episcop a trecut în revtstă ceata călărășilor cu schimbul din, plasă sub comanda d-lui Ion Vasile șeful secției de jandarmi din localitate, acesta s'a constituit în escortă, iar P. S. Episcop, d-l Prefec și ceilalți au luat loc în vehiculele puse la dispoziție pentru a merge la biserică, unde primirea s'a făcut de preotul Stan Chirulescu, parohul respectiv, școlile și mult popor. P. S. a binecuvântat poporul. Preotul paroh a rostit cuvânt de primire, arătând rolul cel mare al Episcopiei Constanța, fiind așezată la locul unde se întâlnesc ideile occidentale cu cele orientale, de aci greutatea conducerii.

A răsuns P. S. Episcop arătând trecutul glorios al vechei episcopii „Tomis“, care numără printre episcopii săi pe marele „Gherontius“ ce a luat parte la Sinodul II ecumenic.

Corul bisericii organizat și condus cu mult talent de d-l C. Petrescu învățător și epitrop cassier al bisericii a întâmpinat arși cu cântarea „pre stăpânul și arhiereul nostru...“ destul de bine executat. Apoi întregul convoi a pornit de la biserică spre locuința d-lui avocat Alex. Crețulescu, fost magistrat, descendent din familie preoțească și prea devotat trebuilor bisericești. Aci a fost găzduit P. S. Episcop și s'a servit masa.

Slujba artoselor și privigherea a început la ora 4 după amiază.

A doua zi, după ce s'au pregătit cele necesare, s'a săvârșit slujba sfințirii bisericii cu deosebit fast. Credincioșii s'au adunat din toate locurile, încât nu mai încăpea în biserică, curtea ei, ba chiar și în stradă.

Înainte de începerea Sf. Liturghii s'a săvârșit Te-deum pentru Măria Sa Marele Voevod de Alba Iulia Mihai I.

Nu trebuie să trecem nerelevat un act ce ese din comun: botezul mahomedanului Ali Tefic. Acesta, om bătrân, trăind în Țândărei de multă vreme, având numeroși copii toți creștini, acum la bătrânețe a manifestat solemn că voește să devină creștin. Serviciul religios al botezului a fost săvârșit de însuși P. S. Episcop, ca naș a primit a fi d-l Ștefan Istrate, prefectul județului Ialomița. Noul botezat a primit numele Mihai.

Slujba sf. liturghii săvârșită în sobor, la care s'au atașat și preoții parohiilor vecine, a fost ascultată cu multă evlavie de credincioși, mai ales că s'a săvârșit hirotonia în diacon a tânărului Nemțeanu, hirotesia în duhovnic a Cucernicului preot G. Georgescu de la parohia Piuța Petri, conferirea rangului de econom C. preot V. Ionescu de la parohia Mih. Kogălniceanu și rangul de Stavrofor P. C. protoiereu de Fetești.

La sfârșitul sfintei slujbe, deși timpul era înaintat, P. S. Episcop a rostit predica arătând poporului însemnătatea bisericii, a sărbătorii acesteia pentru satul Țândărei, căci poporului i-a dat să vadă multe lucrări sfinte efectuate de însuși episcopul lor: sfințirea bisericii, botezul mahomedanului Tefic, hirotonii și hirotesii.

După terminarea Sf. slujbe s'a servit o masă comună în lo-

calul școalei primare de băeți din Țândărei. La toast a vorbit P. S. Episcop despre ierarhiile care sunt rânduite de la Dumnezeu și închină pentru M. S. Regele Carol II și M. S. M. hai I, Marele Voevod de Alba Iulia.

A luat cuvântul d-l Prefect Ștefan Istrate, descriind peripețiile reconstruirii acestei biserici, dragostea de biserică și înfăptuirile colaboratorilor săi. Închină pentru I. P. S. Patriarh și P. S. Episcop.

Apoi a luat cuvântul P. C. Protoiereu Econom Stavrofor Ștefan Dumitrescu și a relevat meritul cel mare al comitetului pentru opera săvârșită și roagă pe P. S. Episcop a primi prinos de recunoștință, pentru atențiunea ce s'a dat în deosebi bisericii din Țândărei.

La sfârșit luând cuvântul d-l Tănase R. Tănase, a căutat să dea interpretare cuvintelor din Evanghelia lui Ioan: „la început era cuvântul...” în traducerea latină „verbum”, care însemnează acțiune, lucrare și trage concluzia că în biserică trebuie muncă, acțiune.

A răspuns P. S. Episcop dând dreptate interpretării, convinge pe toți că biserica își face datoria și e activă, lucrează, dar nu se laudă, nu face reclamă.

După masă, P. S. Episcop a plecat cu trenul spre Constanța, iar mulțimea de credincioși s'a împrăștiat cu sufletul împăcat și plin de bucurie că au luat parte la această sărbătoare măreață.

Asistent

UN FRUMOS FESTIVAL

Societatea artistică culturală și sportivă „Renașterea” a elevilor Școalei de cântăreți bisericești „Episcopul Gherontie” din Constanța și-a ținut Duminica trecută al 3-lea mare festival artistic, dat în sala „Izvor” din Constanța.

La acest festival a luat parte: Prea Cucernicul Vicar Gr. Dumitrescu, Președinte de onoare al suszisei societăți; P. C. Diac. Arghir Vârnăv, Consilier Referent, Diac. Moise Păun Profesor și alte persoane marcante, umplând sala până la ultimul loc.

Festivalul a fost deschis de către Președintele Societății D-l Alexandru Tomici, care printr'o frumoasă cuvântare scoțând în relief, toată activitatea Societății „Renașterea” în decurs de 2 luni de zile de la înființarea ei.

A urmat apoi, un bogat program cu diverse recitări și coruri conduse de Diac. Moise Păun, profesor de muzică vocală la această școală.

S'a reprezentat piesa „Rămășagul” comedie într'un act de V. Alexandri, care a reușit în deplin, întrecând așteptările.

Cuvântul final de închidere l-a ținut P. C. Vicar Dumitrescu, care a mulțumit D-lui Tomici Alex., pentru munca depusă pentru reușita acestei serbări, rugând publicul auditor să dea și pe viitor prețiosul lor concurs de încurajare, acestei societăți culturale.

Asistent

CRONICA EXTERNĂ**ȘTIRI DIN LUMEA ÎNTREAGA****BRAZILIA**

Noul guvern a început reorganizarea administrativă, politică și socială a țării. Iată statutul învățământului religios al cultelor respective în școli:

Art. 1.—Învățământul religiunii este predat în școlile primare, secundare și normale.

Art. 2.—De învățământul religios vor fi scutiți elevii a căror părinți sau tutori, în actul înscrierii, vor fi cerut acestea.

Art. 3.—Pentru ca învățământul religios să fie predat în școlile de stat, trebuie ca un grup, de cel puțin 20 de elevi, să propună ca să-l primească.

Art. 4.—Organizarea programelor învățământului religios și alegerea cărților rămâne în sarcina miniștrilor cultului respectiv, a căror comunicări, cu privire la aceasta, vor fi făcute autorităților școlare în cauză.

Art. 5.—Inspectarea și supravegherea învățământului religios aparține Statului, pentru ceea ce privește disciplina școlară și autorităților religioase pentru ceea ce privește doctrina și morala profesorilor.

Art. 6.—Profesorii de religie vor fi desemnați de autoritățile cultului la care se referă învățământul predat.

Art. 7.—Programele școlare vor fi organizate de așa manieră încât să îngăduie elevilor perfectă lor îndeplinire a datoriilor religioase.

Art. 8.—Învățământul religios va fi predat în așa fel ca să nu vatăme orariul claselor la celelalte materii de curs.

Art. 9.—Nu este îngăduit profesorilor celorlalte materii ca să atace învățăturile religioase, sau, de a jigni, în vreun fel, oarecare, drepturile conștiinței elevilor cari le sunt mărturisite.

Art. 10.—Orice schimbare, care s'ar ivi în legătură cu acest decret, va trebui hotărâtă, de comun acord, între autoritățile civile și religioase, ca să se dea conștiinței familiilor toate garanțiile de autenticitate și siguranță a inv. religios predat în școlile oficiale.

Art. 11.—Guvernul va putea, prin simplul aviz al ministrului Educației și Sănătății publice, să suspende învățământul religios în școlile oficiale când vor cere aceasta interesele ordinii publice și disciplina școlară.

BULGARIA

Un conflict religios a izbucnit cu prilejul deschiderii Parlamentului bulgar, ales la sfârșitul lunii Iunie a. c.

În conformitate cu Constituția, noii miniștri și deputați sunt

obligați să depună jurământ în fața mitropolitului din Sofia și acest jurământ are un caracter curat religios și ortodox.

Dar, fapt fără precedent în istoria bulgară, ca la Sobranie, 31 deputați comuniști (din cari un preot) să refuze să depună jurământul religios, cabinetul Malinoff cuprinde și un ministru protestant. Neapărând, deci, Bisericii ortodoxe care, după termenii însăși a Constituției, este o biserică de Stat, acest ministru protestant n'a voit să depună jurământ în fața mitropolitului din Sofia. El s'a abținut să sărute crucea de aur pe care mitropolitul Ștefan i-o întinsese și, mai mult, n'a voit să sărute Evanghelia, nici n'a voit să facă semnul crucii, respingând aghiazma și refuzând binecuvântarea.

Turburarea, produsă de acest refuz, este foarte mare în sânul clerului ortodox din Bulgaria. Președintele Consiliului de miniștri a declarat că nici un deputat nu poate să fie obligat să rostească, împotriva voinței sale, formula jurământului religios. „Clericali” nu stăruiesc, cel puțin, să zică că, atâta timp cât formula jurământului laic nu va exista în Bulgaria, jurământul religios va rămâne constituțional obligatoriu,

O enciclopedică referitor la criza economică

Piu XI-lea a publicat o enciclopedică referitor „la criza economică și dezarmare”, a cărui copirins este prea lung pentru a putea fi redat aici. Inșă, iată rezumatul pe care-l dă corespondentul din Roma al ziarului *La Croix*, organ catolic:

„Cu data de 2 Octombrie, sârbătoarea Sf. Ingeri, Papa publică o Enciclopedică referitor la „Gravitatea crizei economice, rezultatele triste ale șomajului și progresele îngrijorătoare ale înarmării”.

„Luându-și ca temă cuvântul evanghelic: *Misereor super turbam*, Papa declară că criza financiară va aduce la sapă de lemn pe muncitori și mai ales pe copiii lor, victimile cele mai nevinovate, pentru cari Sf. Părinte are mare teamă de apropierea iernii cu cortegiul ei de suferințe și lipsuri.

„După Benedict XV, Piu XI, ridică glasul pentru o cruciadă de caritate și dragoste, o cruciadă de sacrificii, singura în stare să potolească patimile subversive ale ordinii sociale,

„Papa reamintește, cu stăruință, poporului credincios dumnezeescul precept al carității. Numai generozitatea inimilor, căldura sufletelor, înțelegerea unanimă și o cruciadă efectivă, pentru mântuirea fraților noștri, vor putea trece peste gravele greutateți ale ceasului de față.

„Piu XI denunță, după predecesorul său, mersul fără frâu al înarmărilor și conjură pe episcopi ca să lămurească opinia publică și, în viitor, de-a întemeia cămine vii de caritate și centre de împărțirea ajutoarelor. Sf. Părinte recomandă lumii creștine, cu un respect suveran, pe copii a căror ingeri păzitori stau în fața Tatălui ceresc”.

ITALIA

Iată un crez învățat, se pare, în centrele de educația copiilor, organizate în întreaga Italie de d-l Mussolini.

1. Cred în Roma veșnică, mama Patriei mele ;
2. și 'n Italia, primul ei născut ;
3. care s'a născut din sânul ei virgin prin grația lui Dumnezeu ;
4. care a suferit năvălirea barbarilor și a fost răstignită ; a murit și a fost îngropată ;
5. și a eșit din mormânt și a înviat pe morții sec. XIX-lea ;
6. s'a ridicat la cer în gloria sa în 1918 și 1922 în vremea marșului său către Roma ;
7. s'a așezat de-adreapta Mamei Rome ;
8. care va veni să judece viii și morții ;
9. Cred în geniul lui Mussolini ;
10. Cred în sfântul nostru părinte Fascismul și 'n comunitatea martirilor săi ;
11. în prefacerea Italiei și 'n
12. învierea Imperiului roman ! Amin !"

(Le Christianisme au XX-e siècle)

Econ. Corneliu Grumăzescu

Profesor-secundar

VEȘTI DIN BISERICA BULGARĂ

ZIUA DEȘTEPTĂRILOR NAȚIUNII

Acum câțiva ani s'a înființat o sărbătoare foarte frumoasă și educatoare în Bulgaria. Această sărbătoare se numește „*Ziua deșteptătorilor națiunii*“. (Den na narodnite buditeli).

Luminată este memoria lor ! Minunată este multilaterală activitate a lor obștească.

Ca puternice lumini cerești, ei spărgeau și înlăturau noaptea întunecoasă a dublei robii, politice și sufletești, ca să arate neamului bulgăresc marele ideal al credinței, al naționalității și al libertății. Incovoiați înaintea candelei clipitoare a chiliilor mănăstirești, ei scriau istoria poporului bulgar. Cu dar profetic al cuvântului, ei străbăteau sate și orașe, ca să deștepte conștiința chinuitului popor. Incinși cu armă, ei umblau prin păduri și pustietăți, prin șesuri și văi, ca să apere drepturile, numele și cinstea fraților săi robiți.

Giganți în faptă, cuget și voie, ei au luat asupra umerilor săi, gemetul și chinurile bunicilor și părinților săi, ale întregului popor bulgar și l-au dus pe calea libertății.

Nu există bulgar, care să nu știe numele acestor eroi, cari și-au jertfit viața pentru binele fraților săi de naștere. Nu există cetățean, care să nu admire isprava lor măreață, voința lor de granit și avântul lor de stihie. Nu s'ar găsi om care să nege activitatea lor folositoare pentru popor, activul lor mare la zidirea Bulgariei celei noi.

Din contră, cu cât ne depărtăm de acea epocă glorioasă și măreață, cu atât mai puternic strălucesc chipurile lor pe orizontul vieții politice bisericești și de stat, pentru că ei au încarnat în sine și idealul național, au dat carne și sânge iubirii către patrie. Ei au lăsat pildă, cum trebuie să se lucreze pentru binele poporului nostru.

Luminată este memoria lor ! Vestite sunt numele lor ! Sfântă este isprava lor !

În fiecare an, în ziua de 1 Noembrie, praznicul *Sfântului Ioan Rilsvy*, poporul bulgar își amintește de acești fii aleși ai săi.

Se slujesc Tedeumuri în toată țara, pe urmă serbări, manifestațiuni etc.

La aceeași zi este și ziua onomastică a Reginei Ioanna. Așa că bucuria poporului devine dublă.

ZIUA CĂRȚII

Tot așa de câțiva ani încoace se sărbătorește și așa zisa : „*ziua cărții bulgare*“.

Cartea joacă un rol foarte însemnat în viața popoarelor. Ea deschide ochii minții fiecărui om. Cuvintele cărții sunt hrană sufletească. Nu fără rost Fiul lui Dumnezeu este numit în Sf. Evanghelie „*Cuvânt*“, „*Slovo*“, „*Logos*“.

Poporul nostru e mândru, că din mijlocul său au răsărit cei doi frați Sff. Chiril și Methodie, cari au creiat alfabetul vechiu bulgar și au dat tuturor popoarelor slove și poporului vecin muntean și moldovean, cărți de citit.

Stadiul în care se află cartea tipărită a unui popor, este măsura culturii acestui popor.

În „ziua cărții bulgare“ poporul bulgar aruncă o privire asupra operei cărții tipărite. În orașele mai mari, la fiecare pas, întâlnești expoziții de cărți tipărite fie pe vitrinele librăriilor, fie pe la tipografii, fie pe la muzee, fie pe la așezămintele de stat.

Fiecare cetățean poate să-și deie seamă unde a ajuns arta tipografiei, ce dezvoltare a atins literatura (drama, beletristica, poezia etc.), cum stau cărțile cu conținut religios, moral, patriotic, creștin etc.

Cu un cuvânt, mare este folosul de la prăznuirea acestei „zile a cărții bulgare“.

NUMIRI ȘI TRANSFERĂRI

Șeful secției culturale de la Sf. Sinod pâr. arhimandrit Sofronie a fost hirotonit episcop cu titlul de „Znepole“ și numit vicar al mitropolitului Sofiei D. D. Ștefan.

Rectorul Seminarului din Sofia P. S. Episcop *Dr. Boris* a fost transferat în postul de secretar al Sf. Sinod.

Protosinghelul (directorul cancelariei) Sf. Mitropolii a Sofiei, pâr. arhimandrit *Dr. Antim (Șivacev)* a fost transferat în postul de rector al Seminarului—Sofia.

În numărul viitor al „Tomis“-ului“ voi da note biografice despre noul episcop.

Iconom-Stavrofor Ath. P. Maajarov

Sofia,

„Svetoslav Terter“, 7.

PARTEA OFICIALĂ

COPIE depe adresa Onor. Minister al Instrucțiunii Publice și Cultelor Nr. 189492/16497 din 27 Noemvrie 1931, înregistrat la Sfânta Episcopie Constanța sub Nr. 5260 din 30 Noemvrie 1931.

PREA SFINȚITE,

Ministerul Justiției prin adresa Nr. 97626/931, pe care o înaintăm alăturat, în copie, ne face cunoscut că în unele părți persoane necunoscute propagă printre locuitori neplata impozitelor. Ori această propagandă e vătămătoare intereselor statului.

Avem onoare a vă ruga să binevoiți a dispune să se recomande preoțimii din eparhia Prea Sfinției Voastre, ca în predicile Cucernicilor lor, să lămurească locuitorilor necesitatea plății la timp a impozitului către stat.

Primiți, Vă rugăm, Prea Sfințite, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

p. Ministru, s. Pr. A. Crăciunescu

p. Consilier, ss. G. Ilioniu

COPIE depe adresa Nr. 97626 a Min. Just. înreg. la Nr 189492, către Min Instr. Culte și Artelor.

Suntem informați de către autoritățile judecătorești că în unele ținuturi, persoane încă necunoscute fac propagandă printre locuitori pentru neplata impozitelor.

Cum prin această propagandă se aduc mari prejudicii statului, ea trebuie să fie combătută prin orice mijloc.

Socotim așa dar, că întru atingerea acestui scop, s'ar putea recurge cu succes și la mijlocul ținerii de predică de către preoți, predici în cari, apelându-se la patriotismul locuitorilor și la sentimentul național, să se arate necesitatea plății impozitelor.

Așa fiind, am onoare a vă ruga să binevoiți a pune obligație tuturor preoților să organizeze astfel de predici, în-cunoștințându-ne de rezultat.

p. Ministru, ss. Indescifrabil

p. Director,

ss. N. E. Dumitrescu

COPIE depe ordinul Sfintei Episcopii Constanța Nr. 499, din 10 Noembrie 1931, către Protoieriile din Eparhie

PREA CUCERNICE PARINTE,

Vă invităm a atrage atenția tuturor Cucernicilor preoți parohi din cuprinsul protopopiatului Prea Cucerniciei Voastre, să îndeplinească la vreme formalitățile necesare arendării terenurilor în plus la parohii, spre a nu fi întârziați arendașii să-și facă muncile agricole la timp. Licitățiile se vor ține numai pentru acele terenuri ale căror contracte de arendare au expirat în toamna anului curent. Arendarea se face numai pe anul 1932, și începând licitarea de la lei 500 de fiecare ha. În cazul când personalul bisericesc ar dori să ia în arendă terenul cu prețul fixat din oficiu adică lei 500 de ha. el poate lua, și în acest caz nu se mai ține licitație, ci aren-

darea se face pe baza unui raport către Sfânta Episcopie, prin care va cere aprobarea și contractele tip.

Contractele ni vor fi înaintate spre recunoaștere după, ce se vor plăti taxele la percepție, aplicându-se viza trebuitoare.

E P I S C O P,

ss. † GHERONTIE

Consilier Referent,

ss. Diac. Gr. Iosub

COPIE

R O M Â N I A

G H E R O N T I E

Din mila lui Dumnezeu Episcop al Eparhiei Constanța

ACT DE TRECERE LA ORTODOXIE

În urma petiției înregistrată la Nr. 4336 a. c., prin care adventistul Constantin Marinescu în etate de 42 ani, cere a fi reprimis în religiuena noastră creștină ortodoxă de răsărit, Noi, pe baza afirmațiunii Cucernicului Preot Iconom I. Roșculeț, din raportul Nr. 58 a. c., încredințăm, că după ce au fost îndeplinite toate formele legale, Domnul C-tin Marinescu a fost reintrodus în sânul Sfintei noastre Biserici ortodoxe pe răsărit, prin Sfânta Taină a Mir-Ungerii, săvârșită în prezența Noastră la 25 Octombrie 1931, în biserica „Sf. Gheorghe“ din orașul Constanța.

Datu-s'a acest act Chiriarhal Domnului C-tin Marinescu în reședința noastră Episcopală la 28 Noemvrie, anul mântuirii una mie nouă sute trei zeci și unu; iar al păstoriei Noastre al VI-lea, spre încredințare că de acum înainte, D-sa este drept fiu al Sfintei noastre Biserici ortodoxe de răsărit.

EPISCOP, ss. † GHERONTIE

Consilier Referent,

ss. Diac. Arghir Vârnab

Nr. 5194

1931 Noembrie 30

COPIE

ROMÂNIA
GHERONTIE

Din mila lui Dumnezeu Episcop al Eparhiei Constanța
ACT DE TRECERE LA ORTODOXIE

În urma petiției înregistrată la Nr. 4336 a. c., prin care adventista Paraschiva Marinescu în etate de 35 ani, cere a fi reprimată în religiunea noastră creștină ortodoxă de răsărit, Noi, pe baza afirmațiunii Cucernicului Preot Iconom I. Roșculeț, din raportul Nr. 58 a. c., încredințăm, că după ce au fost îndeplinite toate formele legale, Doamna Paraschiva Marinescu a fost reintrodusă în sânul Sfintei noastre Biserici ortodoxe de răsărit, prin Sfânta Taină a Mir-Ungerii, săvârșită în prezența noastră la 25 Octombrie 1931, în biserica „Sf. Gheorghe” din orașul Constanța.

Datu-s'a acest act Chiriarhal Doamnei Paraschiva Marinescu în reședința Noastră Episcopală la 28 Noembrie, anul mântuirii una mie nouă sute trei zeci și unu; iar al păstoriei Noastre al VI-lea, spre încredințare că de acum înainte, D-sa este dreaptă fiică a Sfintei noastre Biserici ortodoxe de răsărit.

EPISCOP, ss. † GHERONTE

**Consilier Referent,
ss. Diac. Arghir Vârnab**

Nr. 5194

1931 Noembrie 30

COPIE depe adresa No. 4628 din 14 Noembrie 1931

Prea Cucernice Părinte,

Cu adresa Nr. 7533 din 6 Noembrie 1931 a Onor. Consiliu Central Bisericesc, Ni se face cunoscut din nou că, majoritatea parohiilor cari au asigurat imobilele bisericesti, nu achită la timp ratele de asigurare rămânând în urmă cu două și trei rate.

Acest lucru produce pagube materiale, nereguli în lucrări și alte dificultăți în relațiile cu societatea de asigurare.

Atragem atențiunea tuturor Cucernicilor parohi, cari sunt în situațiunea arătată ca, să grăbească achitarea datoriilor, altfel suma se va majora prin strângerea ratelor din urmă, iar greutățile zilelor de azi, îi va pune în imposibilitate să-și mai poată reveni la zi cu plata.

Parohiile cari nu și-au asigurat până în prezent imobilele, să procedeze la îndeplinirea acestui lucru luând hotărâri prin consiliile parohiale, cari vor fi aprobate de adunarea parohială. Imobilele vor fi asigurate pentru minimum 100.000 lei. Proceesele-verbale încheiate Ni vor fi înaintate împreună cu un raport în care să se descrie felul imobilelor, din ce material sunt lucrute și în ce stare se găsesc. Această asigurare este absolut necesară, la o bună gospodărie a bunurilor Bisericii.

Episcop, ss. † GHERONTIE

**Consilier Referent,
ss. Diac. Gr. Iosub**

COPIE Nr. 4534 din 4.XI 1931

Prea Sfinte,

Cincizeci și unu de oameni de cultură (istorici, istorici literari, istorici de artă și filologi), au pregătit cu prilejul aniversării de 60 ani a marelui istoric NICULAE IORGA un volum de omagiu, găsimd că aceasta era forma cea mai potrivită de sărbătorire a celui mai strălucit și mai fecund dintre învățații noștri. Veți găsi jos lista colaboratorilor și titlurile studiilor semnate de dânșii.

Acest volum este aproape complect tipărit, sub îngrijirea Institutului de Istorie Universală al Universității din Cluj. El va avea aproximativ 480 de pagini în 40 (31 cm. 24/cm.), imprimare pe hârtie chromo comandată special în străinătate pentru această publicație, și 118 clișee. Este vorba deci nu numai de o operă de înaltă semnificație științifică, ci și de o tipăritură cu o frumoasă înfățișare.

Volumul acesta, imprimat într'un număr restrâns de exemplarea (500), apare datorită exclusiv contribuțiilor bănești ale colaboratorilor și subscripțiilor acelor persoane iubitoare de cultură, care socotesc potrivită această sărbătorire a ilustrului nostru învățat. Editorul n'are gând să-l încredințeze vinderii prin librării.

De aceea ne adresăm Domniei-Voastră cu rugăminte de a subscrie un exemplar (sau mai multe) din această publicație omagială, trimițând suma de o 1000 lei pe adresa Institutului de Istorie Universală al Universității din Cluj până la 18 Noembrie 1931, cel mai târziu, dată la care se tipărește lista subscriitorilor, care va apare înăuntrul omagiului pomenit, urmând ca de Sf. Nicolae ea să fie oferită solemn sărbătoritului. Veți primi volumul scris în primile zile ale lunii Decembrie, în prețul fixat mai sus în care se cuprind și cheltuelile de împachetat și expediere.

V'ași fi foarte recunoscător dacă ați binevoi a ajuta Institutul de Istorie Universală ca să obțină și alte subscripții în cercurile apropiate de Domnia Voastră.

Primiți, vă rog Prea Sfințite, salutările mele plecate,

ss. C. Marinescu, Profesor universitar
Directorul Institutului de Istorie Universală al
Universității din Cluj.

Dăm mai jos în copie raportul P. C. Președinte al cercului cultural prețesc „Cosâmbesti”-Ialomița No. 115 din 26 Octombrie 1931 și înreg. la Sf. Episcopie sub No. 4432/a. c, din care se vede gestul frumos al părinților din sus numitul cere, pornit din inițiativă proprie, față de greutățile Catedralei episcopale.

Prea Sfințitul Episcop D. D. Gheront e li aduce și pe această cale vii mulțumiri și dorește, ca fapta lor să fie imitată și de celelalte cercuri culturale.

PREA SFINȚITE STĂPÂNE,

Preoții cercului în ședințele dela 4 și 25 Octombrie a. c., discutând situația precară a corului sf. episcopii, din cauza suprimării subvențiilor ce primea, au hotărât a-l susține prin înscrierea în bugetele parohiilor sume până la 100 lei, exprimând dorința ca aceasta să se generalizeze în toată eparhia, finanțarea lui în bune condițiuni fiind imperios necesară, pentru împodobirea serviciului divin.

Prea supus și plecat fiu sufletesc.

Președinte, ss. Ec. M. Rădulescu

COPIE depe raportul Cuviosului Superior al Schitului „Sf. Cruce” Derwent—Durostor, No. 7/931 înregistrat la Sfânta Episcopie Constanța sub No. 5121 din 18 Noembrie 1931.

Prea Sfințite Stăpâne,

Cu adâncă smerenie vă aducem la cunoștință următorul caz : În ziua de 8 Noembrie a. c. orele 6 seara s'a prezentat la acest schit femeia Alexandrina Hristu Păruș, originară din comuna Lipnița, acest județ.

D-sa ne-a explicat cum că, în ziua de 4 Noembrie a. c., pe la aprinsul lămpilor s'a pomenit cu piciorul drept înțepenit, neputându-l mișca cu nici un chip, cu credință a plecat împreună cu soțul său, la acest schit, uude sub îngrijirea directă a subscrisului superior al schitului, prin rugăciuni făcute din partea bolnavei cât și din parrea mea, bolnava s'a pomenit că poate mișca în mod normal piciorul, tot așa de bine ca și atunci când era sănătoasă.

Cazul acesta reese și din certificatul No. 396 din 8 Noembrie a. c. eiiberat de primăria comunei Lipnița, care se găsește la dosarul No. 2/931 al acestui schit.

**Al Prea Sfinției Voastre supus servitor,
Superior, (ss) Ieromonah Anastase Negară**

**COPIE depe certificatul Primăriei Lipnița județul Durostor
No. 396 din 8 Noembrie 1931.**

CERTIFICAT

Noi, Anghel M. Andrei, Primarul Comunei Lipnița din plasa Silistra județul Durostor, conform cererii înregistrată la Nr. 396 | 931,

CERTIFICĂM

Că Doamna Alexandrina Hristu Păruș din această comună, Miercuri seara spre Joi săptămâna trecută, pe la aprinsul lămpilor s'a pomenit cu piciorul drept înțepenit neputându-l mișca saș a-l pune pe pământ. Având credință, a plecat cu soțul său cu căruța către „Sf. Cruce” schitul „Dervent”. Văzând că-i vine bine a urmat la rugăciune de 3 ori. Toate îngrijirile le-a primit, rugăciuni și sfaturi de la superiorul Ieromonahul Anastase Negară. Rugăciunile au fost făcute la orele 3 din noapte prin sunet de clopot.

Mai certificăm că, femeia sus arătată, astăzi s'a prezentat singură venind pe picioarele sale sănătoasă în fața noastră, pentru a-i elibera acest certificat și laudând pe Domnul.

Drept care i-am eliberat prezentul certificat.

Primar, [ss] A. Andrei

Notar, [ss] Indescifrabil

**COPIE depe telegrama P. C. Protoiereu al Jud. Constanța,
C. Sădeanu adresată P. S. Gherontie cu ocazia ținerii
conferințelor preoțești :**

„Preoții din județul Constanța întruniți în conferințe pastorale, Vă aduc omagii respectoase pentru toată munca ce depuneți, pentru promovarea intereselor bisericii și desaprobă cu indignare atacurile nedemne din presă la adresa Prea Sfinției Voastre și sunt permanent solidari în jurul Chiriarhului lor“.

Protoiereu (ss) C. SĂDEANU

DECESE

Preotul Anghel Ofcerof de la parohia Avdula—Durostor a decedat în ziua de 11 Septembrie a. c.

— Cântărețul St. Ciumeti de la parohia Șabla—Caliacra a decedat în ziua de 28 Iulie a. c.

DEMISII

Protosinghelul Agatonghel Balica a demisionat din postul de mare eclisiarh de la Catedrala Sf. Episcopii pe ziua de 1 Oct. a. c.

— Preotul I. Neicu de la parohia „Adormirea”—Cavarna a demisionat pe ziua de 15 Octombrie a. c.

— Cântărețul Hristu Milef de la parohia Veli-facă—Caliacra a fost considerat demisionat pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Cântărețul Ilie Coșan de la parohia Asfatchioi-Durostor a fost pus în disponibilitate pe ziua de 1 Noembrie a. c.

— Cântărețul N. C. Sperlea de la parohia Hașcadem—Caliacra a fost pus în disponibilitate pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Cântărețul St. Costescu de la parohia Alexandria—Caliacra a fost pus în disponibilitate pe ziua de 1 Octombrie a. c.

TRANSFERĂRI

Preotul D. Ioniță a fost transferat pe ziua de 1 Noembrie a. c., de la parohia Doccilar—Durostor, la parohia Avdula acelaș județ.

— Preotul macedonean Hristu Papa-Gheorghiu a fost în-sărcinat să desărvească coloniștii din saul Capaclia, județul Durostor, de la 1 Octombrie a. c.

— Preotul I. Popescu a fost transferat dela parohia Reviga-Ialomița, la parohia Doccilar—Durostor, pe ziua de 1 Decembrie a. c.

— Cântărețul Toma D. Cață a fost transferat de la parohia Perișoru—Ialomița, la parohia Frățilești acelaș județ, pe ziua de 1 Octombrie a. c.

NUMIRI DE PREOȚI

Protosinghelul Gherman Jardan a fost numit preot la Catedrala Sf. Episcopii—Constanța, pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Seminaristul Tudor P. Jugănaru a fost hirotonisit diacon pe seama bisericii Catedrale din Bazargic și numit pe ziua de 15 Septembrie a. c.

— Seminaristul Chircă Nicolae a fost hirotonit preot pe seama parohiei Siniru-Nou—Durostor, pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Seminaristul Gr. Boloșan a fost hirotonit preot pe seama parohiei comunale Vulturești—Caliacra și numit pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Seminaristul Gr. Nemțeanu a fost hirotonit preot pe seama parohiei Uzulchioi—Durostor și numit pe ziua de 1 Decembrie a. c.

NUMIRI DE CÂNTĂREȚI

Ștefan Desagă a fost numit cântăreț la parohia Cadichioi-Durostor pe ziua de 1 Septembrie a. c.

— Gh. Petculescu a fost numit cântăreț la parohia „Sf. Gheorghe” din Constanța pe ziua de 1 Septembrie a. c.

— Gh. Custură a fost numit cântăreț la parohia Ovidiu-Constanța pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Gh. Grama a fost numit cântăreț la parohia Cadievo-Caliacra pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— I. Cegolea a fost numit cântăreț la Catedrala Sf. Episcopii pe ziua de 1 Octombrie a. c.

— Ștefan Fiștoc a fost numit în postul de canonarh la Catedrala Sf. Episcopii pe ziua de 1 Octombrie a. c.

I. IANUARIE (31 zile)

Ziua are 10 ore, noaptea 14.

Zilele săptămânei	Data	Numele sfinților și sărbătorilor
Vineri	1	† Sf. Vasile cel Mare. Anul Nou
Sâmbătă	2	Sf. Silvestru, Teodot, Serafim
Duminică	3	Sf. proroc Maleahi, mc. Gordie
1. Duminica maintea Botezului Domnului. Evang. Marcu 1, 1—8 Ap. II Tim. IV, 5—8; glasul 6, voscr. 9.		
Luni	4	Soborul sf. 70 ap, Teoctist, Zosima
Marți	5	Mc. Teopemt, Teona (aj. Bobotezei post)
Miercuri	6	† Botezul Domnului (Boboteaza)
Joi	7	† Sf. Ioan Botezătorul
Vineri	8	Cv. Domnica, Vir., Emilian, Teot.
Sâmbătă	9	Mc. Poleuct, Filip, Evstrate, Petru
Duminică	10	Sf. Grig. ep. Nisei, Dometian
2. Duminica după Botezul Domnului. Evang. Matei IV. 12—17 Ap. Efes. IV, 7—13 glasul 7, voscreasna 10.		
Luni	11	† Cuv. Teodosie, c. m., inc. vieții ob.
Marți	12	Mc. Tatiana, Sava, Axentie, Eut.
Miercuri	13	Mc. Ermil, Stratonic, Iacob, Petru
Joi	14	Sf. ucși în Sinai și Rait, Nina
Vineri	15	Cuv. Pavel Tebeul, Ioan Colibăș.
Sâmbătă	16	Cinstirea lanțului sf. ap. Petru
Duminică	17	† Cuv. Antonie c. m. Ant. Romanul
3. Duminica a 29 după Rusalii. Ev. Lc. XVII. 12—19 și Lc. VI, 17—23; Ap. Colos. 1, 12—18 și Evr. XIII, 17—21; glasul 8, voscreasna 11.		
Luni	18	† Sf. Atanasie și Chiril, Marcian
Marți	19	Cuv. Macarie, Arsenie, Mel., Nina
Miercuri	20	Cuv. Eftimie cel mare, Vasa
Joi	21	Cuv. Maxim, Evghenie, Neofit
Vineri	22	Ap. Timotei, Atanasie, Leontie
Sâmbătă	23	Mc. Climent și Agatanghel
Duminică	24	† Cuv. Xenia, Vavila, Unirea Principatelor
4. Duminica a 31 după Rusalii. Evang. 14 Luca XVIII, 35—43. Ad. I Tim. 1, 15—17; glasul 1, voscreasna 1.		
Luni	25	† Sf. Ierarh Grig. Teot., Apolonie
Marți	26	Cuv. Xenof., Anania, Maria, Ioan
Miercuri	27	† Mut. moașt. sf. Ioan Gură de aur
Joi	28	Cuv. Efreim Siru', Palade Iacob
Vineri	29	Sf. Ignatie, Roman, Pitirln, Filotei
Sâmbătă	30	† Sf. 3 Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan
Duminică	31	Mc. Chir. și Ioan; Nichita, Victor
5. Duminica a 16 după Rusalii Ev. 16 Mat. XXV. 14—30. XI, 15; Ap. II Cor. VI. 1—10; glasul 2, voscreasna 2.		

Aducem la cunoștință tuturor abonaților că: revista se trimite de aci, regulat. Se vede că la sosirea poștei, sunt cititori cari o rețin.

Facem un călduros apel și pe această cale, către toți acei cari se ocupă cu lucrul acesta, să n'o mai oprească și s'o trimită la destinație.

Deasemenea rugăm pe toți abonații noștri, cari nu primesc regulat revista, să ne comunice la timp pentru ca noi să cercetăm și să luăm măsuri.

TOMIS

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului
P. C. Sale

Nicolae M. Popescu
Profesor Universitar

Bișcuvica

Baniadu Bateanu

Județul *București*